

[Ingerlise Koefoed]

har dog nogle forpligtelser, ethvert menneske har krav på en vis arbejdsro, og arbejdsro får man ikke, hvis man ikke kan producere og sælge mere, end at man kun kan skaffe sig en lav indkomst.

Så kan man tage et erhvervsarbejde, vil fremskridtspartiet sige, og lave kunst i sin fritid. Det er der mange kunstnere der må gøre. Bliver de arbejdsløse, har de hidtil ikke kunnet få arbejdsløshedsunderstøttelse, hvis de ikke fraskrev sig retten til overhovedet at lave kunst, så kunstnere har i hvert fald ikke bedre arbejds- og levevilkår gennemsnitligt end andre arbejdere i dette land.

Så siger fremskridtspartiet, at jeg er den, der bedst har forstået fremskridtspartiets forslag, og det takker jeg for, men jeg vil også gøre opmærksom på, at jeg sagde, at når det kommer til indholdet, fortolkningen af ophavsretten, holder vores enighed nok brat op. Det er jo rigtigt, at teknologien og teknikken har udviklet sig, så det er blevet vanskeligt at klare ophavsretten, og det er jo det, der har gjort, at man har siddet og siddet og siddet og arbejdet med at finde på regler. For min skyld må man finde, hvilke regler man vil. Jeg kunne meget godt tænke mig, at man måske kunne finde frem til nogle frikøbsordninger på et eller andet tidspunkt, men det skulle være dyre frikøbsordninger, det skulle være frikøbsordninger, der sikrede kunstnerne, at de fik det ud af det arbejde, de stillede til rådighed, som de havde krav på, og som de kunne leve af.

Hvor lang eller hvor kort tid der så går med at lave et kunstværk, synes jeg er en meget absurd og underlig diskussion. Hvis hr. Glistrup tænker på sin bornholmske barndom, vil han måske kunne huske, at der i Gudhjem var to kunstnere, der hed Høst og Lergaard. Lergaard malede seks billeder om året. Det var, hvad han kunne overkomme. Høst har sikkert kunnet male flere. Begge har vel i begyndelsen haft svært ved at sælge. Lergaard havde svært ved at leve af sine seks billeder, men han kunne kun male seks, og han kunne ikke lave andet ved siden af, hvis han skulle nå at male de seks billeder. Det absurde i denne sag har ikke så meget med ophavsretten at gøre, men det har med det at gøre, at både Høst og Lergaard – og Høst havde andre gode indtægtsmuligheder, bl.a. en rig kone – har måttet sælge deres værker billigt fra begyndelsen. Lergaards og Høsts

billeder blev senere solgt til høje priser. Hvem fik noget ud af det? Gjorde Lergaard? Gjorde Høst? Har Lergaards enke fået noget ud af, at hans billeder er blevet så meget mere værd? Nej. Se, det kunne man have brug for en ordning af.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 58:

Forslag til folketingsbeslutning om oprettelse af en videofond.

Af Marianne Bentsen-Pedersen (SF) m.fl.
(Fremsat 3/2 83).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

SFs forslag om oprettelse af en videofond bygger på et flertal i mediekommissionen, som i en nys udkommen betænkning har stillet forslag om oprettelse af en sådan fond.

Jeg vil sige om den reelle baggrund for forslaget, at jeg synes, der er al mulig grund til at være opmærksom på den udvikling, der sker på videoområdet. Video er ved at blive hvermands eje, langsomt, men temmelig sikkert, ser det ud til, og jeg synes, der er al mulig grund til at beskæftige sig med det, prøve at se på udbuddet, prøve at finde ud af, i hvilken retning udviklingen går, og jeg vil i den forbindelse nævne, at ikke mindst spørgsmålet om børnenes vilkår, børnenes forhold til video, børnenes påvirkning af vi-